

Arrest

nr. 342 030 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.05.2024 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in in functie van zijn vader S.A. [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]"

Daarenboven wordt in art. 40ter, §2, tweede lid, 1° bepaald dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

"1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Betrokkene is ouder dan de in de wet opgenomen leeftijdsgrens en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging tot op heden.

Ter staving van deze voorwaarden werden volgende stukken voorgelegd:

- *Geboorteakte dd. 15.06.2023 waaruit de laattijdige registratie van betrokkenes geboorte blijkt (registratie op 2.03.2020, en dus meer dan 23 jaar na datum)*
- *Ghanese paspoort dd. 04.10.2023. Er valt niet vast te stellen wanneer betrokkene het Rijk is ingereisd;*
- *Sociale huurwoning via Thuispunt Gent bv dd. 05.06.2023. Huur: 363,37 euro ipv 729 euro. Ook 66,24 euro maandelijkse kosten + waarborg OCMW bij overeenkomst (cfr. berekening dd. 01.07.2023)*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij [...] op naam van referentiepersoon*
- *Verklaring dd.01.08.2023 van de moeder van betrokkene dat hij ongehuwd is.*
- *Tax Clearance Certificate dd. 31.12.2023 waaruit moet blijken dat betrokkene in de jaren 2023, 2022 en 2021 niet belastingplichtig was met betrekking tot inkomensbelastingen uit tewerkstelling of eigendommen.*
- *Stortingen via WorldRemit van referentiepersoon vanuit België aan betrokkene in Ghana in de periode van 29.09.2018 tot 03.12.2020.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het ten laste zijn betreft werden stortingen van referentiepersoon vanuit België aan betrokkene in Ghana voorgelegd via WorldRemit in de periode van 29.09.2018 tot 03.12.2020. De laatste storting dateert dus van 03.12.2020. Daarna werden helemaal geen stortingen meer voorgelegd. Waar betrokkene van heeft geleefd in de periode van 03.12.2020 tot 11.05.2024, dag waarop hij zich voor het eerst in België heeft gemeld, en dus ruim 4 jaar, is niet duidelijk. Het is in elk geval redelijk te stellen dat de voorgelegde stortingen niet kunnen getuigen van het ten laste zijn van referentiepersoon voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging. Niets sluit uit dat betrokkene, waar hij de afgelopen jaren ook verbleven zou hebben, zelfstandig in het levensonderhoud voorzag. Indien dat niet het geval zou zijn geweest, is niet duidelijk waarom geen actuele bewijzen worden bijgebracht. Er kan niet worden besloten dat betrokkene van referentiepersoon afhankelijk was om te voorzien in zijn basisbehoeften. Het ten laste zijn van referentiepersoon werd niet aannemelijk gemaakt.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze evenmin afdoende werd aangetoond. Er werd ter staving van het onvermogen een Tax Clearance Certificate dd. 31.12.2023 voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene in de jaren 2023, 2022 en 2021 niet belastingplichtig was met betrekking tot inkomensbelastingen uit tewerkstelling of eigendommen. Er dient opgemerkt te worden dat het huidige paspoort dd. 04.10.2023 van betrokkene geen reisstempels bevat; het voorgaande paspoort met nummer [...] werd niet voorgelegd. Het is dan ook niet duidelijk wanneer betrokkene Ghana heeft verlaten en

of het attest dat hij voorlegde in die zin wel relevant is: het is niet duidelijk of hij bijvoorbeeld nog elders heeft verbleven voor zijn komst naar het Rijk. Volgens de storting die werden voorgelegd was betrokkene in elk geval wel nog tot eind 2020 in Ghana. Als betrokkene eind 2020, het land van herkomst zou hebben verlaten om zich elders te gaan vestigen, spreekt het dan ook voor zich dat hij in 2021, 2022 en 2023 geen inkomensbelastingen verschuldigd was in Ghana. Mogelijks verbleef betrokkene eerder al in België, gelet hij een paspoort dd. 04.10.2023 voorlegt hetwelke werd afgeleverd in Brussel, en is hij op illegale wijze naar België afgereisd. Er werd immers evenmin een visum in de databank op naam van betrokkene terug te vinden. Dit zou niet logisch zou zijn indien hij werkelijk het kind is van referentiepersoon (cfr visumaanvraag in 2011 die werd geweigerd onder voorbehoud van een DNA-test. Dit werd niet uitgevoerd. Dit punt wordt evenwel niet verder uitgewerkt, gelet bovenstaande een determinerend motief is). Hoe dan ook, geen van de voorliggende stukken kan ervan getuigen dat betrokkene voorafgaand aan zijn komst naar het Rijk en van in het land van herkomst onvermogen was noch dat hij ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon van in het land herkomst en voorafgaand aan de aanvraag. Er dient aangestipt daarbij te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Tot slot kan uit het dossier niet blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. Er werden loonfiches op naam van referentiepersoon voorgelegd waaruit blijkt dat hij bestaansmiddelen verwerft door tewerkstelling bij [...]. Voor 2024 werden loonfiches voorgelegd van januari tot mei 2024, waaruit een maandelijks inkomen blijkt van gemiddeld 1762,97 euro, hetgeen niet de volgens art.40ter vereiste 120% van het leefloon uitmaakt. Meer nog, referentiepersoon beschikt zelfs net niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, waardoor niet kan blijken dat er voldoende financiële draagkracht is om betrokkene ten laste nemen, temeer nu blijkt dat referentiepersoon ook een sociale woning betreft en hij in die zin reeds een sociale ondersteuning krijgt van maandelijks 365 euro, hetgeen van de precare situatie getuigt en onvoldoende financieel vermogen om een extra volwassene ten laste te kunnen nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 11.05.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien niet afdoende is aangetoond dat betrokkene financieel/materieel ten laste was van in het land van herkomst en niet kan blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is betrokkene ten laste te nemen, kan niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“schending van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel de hoorplicht en het recht op verdediging en het beginsel van de redelijke termijn

2.1.1.

Dat overeenkomstig artikel 42 Vw. het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend wordt aan de burger van de Unie en zijn familieleden.

Dat in casu verzoeker de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op datum van 11 mei 2024 en zij pas 11 maanden later in kennis werd gesteld dat een beslissing genomen werd betreffende zijn verblijfsrecht.

Dat hoewel artikel 42 Vw. zogenaamd geen vervaltermijn is, een behandelingstermijn die het dubbele inhoudt van de wettelijk voorziene termijn, geenszins als een redelijke termijn kan beschouwd worden, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het beginsel van de redelijke termijn.

De redelijke termijn is in bestuursrecht in het leven geroepen omdat elke burger recht heeft op een eerlijke en relatief snelle beslissing.

Indien de overheid een handeling dient te stellen waarvoor de wet geen termijn of slechts een termijn van orde bepaalt, mag met toepassing van het criterium van de normaal zorgvuldige en voorzichtige overheid worden verwacht dat dit gebeurt binnen een redelijke termijn.

Het overheidshandelen kan op twee manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen (BOES, M., 'Termijnen in het bestuursrecht' in BOES, M. (ed.), Postacademische vorming Administratief recht, 2004-2005, Leuven, Themis, 2004, 79-101; OPDEBEEK, I., 'Rechtsbescherming tegen het stilzitten van het bestuur', Brugge, Die Keure, 1991, p. 109 e.v.; VERMEIR T. en JUDO, F., 'Termijnen in het publiekrecht', in Kent u de termijn nog? Termijnregeling in en buiten de procedure, Brussel, Larcier, 2004, p. 79-144).

De redelijke termijn is in de eerste plaats een algemeen rechtsbeginsel dat geldt voor alle rechtscolleges en is een beginsel van behoorlijke rechtsbedeling.

De redelijke termijn is tevens een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissingen onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen (OPDEBEEK, I., 'De redelijketermijneis' in Beginselen van Behoorlijk Bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p.400 e.v.).

Dat de Raad van State meermaals geoordeeld heeft dat de redelijketermijneis een beginsel van behoorlijk bestuur is, dat ook bij afwezigheid van een uitdrukkelijke bepaling moet worden nageleefd en ook zonder dat het geschil onder het toepassingsgebied valt van artikel 6 EVRM (RvS, 10 juli 1995, nr. 54.431; RvS, 17 april 1996, nr. 59.099; RvS, 22 juni 1998, nr. 74.391).

De rechtspraak van de Raad van State is dan ook gevestigd in die zin dat bestuurlijke rechtshandelingen moeten worden genomen binnen een redelijke termijn, op straffe van schending van de zorgvuldigheidsplicht (RvS, 18 mei 1998, nr. 73.717). Het is een algemeen rechtsbeginsel dat eenieder recht heeft op een beoordeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn (RvS, 25 oktober 2004, nr. 136.606).

Dat ook artikel 41, lid 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bevestigt dat eenieder recht heeft op een behandeling van zijn zaak 'binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en bureaus van de Unie'.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de redelijke termijn en artikel 42 Vw.

2.1.2.

Dat verzoeker op 11 mei 2024 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische vader conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Dat conform artikel 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°,

beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40ter, §2, 2° Vw. bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd”

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

“7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat hij ten laste was van zijn Belgische vader.

2.1.3.

Dat verzoeker diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen was in het land van herkomst en hij tevens financieel ten laste was van zijn vader.

Zo heeft verzoeker een tax clearance certificate dd. 31.12.2023 van de Ghanese overheid voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat hij inkomstenbelastingen betaalde, geen tewerkstelling, noch onroerende eigendommen had.

Daarnaast heeft verzoeker ettelijke bewijzen van geldstorting voorgelegd voor de periode 2180 – 2020, waaruit blijkt dat hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn vader.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende aangetoond werd dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De voorgelegde stukken tonen dit immers onomstootbaar aan.

Dat de beweegredenen van verweerder om deze documenten niet in aanmerking te nemen, dan ook niet kunnen worden weerhouden.

Zo stelt verweerder dat de laatste geldstorting dateert van december 2020 en het niet duidelijk zou zijn waar verzoeker van geleefd zou hebben tot mei 2024, de dag waarop verzoeker zich voor het eerst in België heeft gemeld.

Dat verzoeker zijn land verlaten heeft begin 2021, doch heel wat moeilijkheden kende om in België te geraken, zodat hij zeer lange tijd onderweg is geweest. In die periode steunde de referentiepersoon verzoeker ook financieel.

Dat de bestreden beslissing verder opmerkt dat het voorgelegde tax clearance certificate niet kan worden weerhouden aangezien dit betrekking heeft op de jaren 2021 – 2023 en verzoeker op dat ogenblik niet meer in Ghana verbleef.

Dat verzoeker nog tot 2021 in Ghana was, zodat hij in 2021 en 2022 hierop belastingen zou moeten betalen, zodat het attest wel degelijk nog zinvol is voor deze jaren.

Indien verzoeker voorheen zou gewerkt hebben, zou het attest ook niet vermelden dat verzoeker geen belastingen betaalde.

Aangezien verzoeker Ghana verlaten heeft en hij op dat ogenblik geen onroerende goederen bezat, is het logisch dat verzoeker ook op heden geen onroerende eigendommen in Ghana heeft.

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken, zodat verweerder dan ook cruciale informatie uit het dossier van verzoeker heeft geweerd.

Dat het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een doorgedreven en zorgvuldige wijze behandeld werd en er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing tevens een schending inhoudt van de artikelen 40bis juncto 40ter Vw. nu ten onrechte geoordeeld werd dat verzoeker – in weerwil van de voorgelegde stukken – niet afdoevende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste van zijn vader in het land van herkomst.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing voorts opwerpt dat de referentiepersoon onvoldoende inkomsten zou hebben om verzoeker financieel ten laste te nemen, aangezien hij een maandelijks inkomen van ca. 1.763 EUR zou hebben uit tewerkstelling.

Dat wanneer de voldoende bestaansmiddelen onvoldoende zijn, verweerder gehouden was een behoefteanalyse door te voeren overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat verweerder in casu geen enkele behoefteanalyse heeft gehouden en ook geen bijkomende informatie aan verzoeker gevraagd heeft om deze behoefteanalyse te kunnen doorvoeren.

Verweerder moet immers ‘op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden’ uitmaken ‘welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 42 §1, tweede lid Vw.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivatie heeft gegeven waarom niet werd overgegaan tot een behoefteanalyse en al evenmin waarom aan verzoeker geen bijkomende informatie werd opgevraagd teneinde tot een doorgedreven behoefteanalyse te kunnen overgaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :

"(...) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden".

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.1.6.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker duidelijk heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Ghana, geen inkomsten en/of eigendommen had en hij financieel afhankelijk was van zijn vader, zodat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt : 'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

Dat de richtlijnen naar analogie op het dossier van verzoeker dienen toegepast te worden, zodat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.1.2. Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Belgische vader in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Vooreerst hekelt hij dat hij pas 11 maanden na het indienen van zijn aanvraag in kennis werd gesteld dat er een beslissing genomen werd betreffende zijn verblijfsrecht. Hij wijst op de termijn van 6 maanden die is bepaald in artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en betoogt dat hoewel dit zogenaamd geen vervaltermijn is, een behandelingstermijn die het dubbele inhoudt van de wettelijk voorziene termijn, geenszins als een redelijke termijn kan beschouwd worden.

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag. Zoals verzoeker terecht betoogt, is dit geen vervaltermijn en kan het overschrijden ervan niet leiden tot de afgifte van een verblijfskaart (cfr. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). Verder toont verzoeker ook niet aan dat een overschrijding van de redelijke termijn -voor zover dat al zou kunnen worden aangenomen- in casu tot gevolg zou hebben dat een recht op verblijf zou ontstaan zonder dat eerst wordt vastgesteld dat de aanvrager daadwerkelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoeker toont dus zijn belang niet aan bij dit middelonderdeel.

2.1.3. Artikel 40ter, §2 luidt onder meer als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]"

De verwerende partij is van oordeel dat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan aangezien (i) niet afdoende is aangetoond dat verzoeker financieel/materieel ten laste was van in het land van herkomst en (ii) niet kan blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is verzoeker ten laste te nemen.

Verzoeker betwist vooreerst het eerste motief.

De Raad wijst erop dat verzoeker, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 18 jaar, moet aantonen dat hij van in het land van oorsprong ten laste is van de referentiepersoon, zijn Belgische vader. Daarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling het familielid in België vervoegt. Met andere woorden: de vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van oorsprong is aangewezen op de ondersteuning van de Belgische referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Zoals verzoeker terecht aanvoert, is de bewijsvoering in dat verband vrij.

De verwerende partij is van oordeel dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, aangezien hij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoeker is het niet eens met deze beoordeling. Hij wijst op de ettelijke voorgelegde bewijzen van geldstortingen voor de periode 2018-2020, waaruit volgens hem blijkt dat hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn vader.

De verwerende partij heeft daarover als volgt geoordeeld in de bestreden beslissing:

"Wat het ten laste zijn betreft werden stortingen van referentiepersoon vanuit België aan betrokkene in Ghana voorgelegd via WorldRemit in de periode van 29.09.2018 tot 03.12.2020. De laatste storting dateert dus van 03.12.2020. Daarna werden helemaal geen stortingen meer voorgelegd. Waar betrokkene van heeft geleefd in de periode van 03.12.2020 tot 11.05.2024, dag waarop hij zich voor het eerst in België heeft gemeld, en dus ruim 4 jaar, is niet duidelijk. Het is in elk geval redelijk te stellen dat de voorgelegde stortingen niet kunnen getuigen van het ten laste zijn van referentiepersoon voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging. Niets sluit uit dat betrokkene, waar hij de afgelopen jaren ook verbleven zou hebben, zelfstandig in het levensonderhoud voorzorg. Indien dat niet het geval zou zijn geweest, is niet duidelijk waarom geen actuele bewijzen worden bijgebracht. Er kan niet worden besloten dat betrokkene van referentiepersoon afhankelijk was om te voorzien in zijn basisbehoeften. Het ten laste zijn van referentiepersoon werd niet aannemelijk gemaakt."

Verzoeker brengt daartegenin dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft begin 2021, doch heel wat moeilijkheden kende om in België te geraken, zodat hij zeer lange tijd onderweg is geweest. In die periode steunde de referentiepersoon verzoeker ook financieel, zo stelt hij.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Hij legt noch bewijs voor van de financiële steun die hij zou hebben ontvangen van de referentiepersoon in de kwestieuze periode, noch van het moment waarop hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, nu uit de bestreden beslissing ook blijkt dat hij een paspoort voorlegde zonder reisstempels, afgegeven in Brussel op 4 oktober 2023.

Aangenomen dat verzoeker reeds sedert oktober 2023 in België verbleef -gelet op de afgifte van zijn paspoort in Brussel- , dan nog toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij vereist dat verzoeker relevante bewijzen van financiële steun in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag voorlegt en dat gelet op het ontbreken daarvan voor een periode van enkele jaren sedert 3 december 2020, oordeelt dat het ten laste zijn in het land van herkomst niet aannemelijk werd gemaakt. Niets sluit immers uit dat verzoeker de afgelopen jaren zelfstandig of met behulp van anderen dan de referentiepersoon in zijn basisbehoeften voorzag.

In die zin is de beoordeling van de Tax Clearance Certificate van de Ghanese overheid waarmee verzoeker zijn onvermogen wil aantonen, in wezen overtuigend.

Alleen al op grond van het hiervoor gestelde, komt de Raad tot de conclusie dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij onzorgvuldig, onwettig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”*

Het motief betreffende het ten laste zijn blijft dus overeind. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. In die omstandigheden moet geen verder onderzoek worden gevoerd naar de vraag of de referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Derhalve heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het tweede weigeringsmotief. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet leiden tot het inwilligen van de verblijfsaanvraag.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van het evenredigheids- en vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het recht op verdediging, stelt de Raad vast dat hij in gebreke blijft om deze vermeende schendingen uiteen te zetten. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.1.4. Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens.”

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Ghana samen met zijn vader en woont ook sinds zijn aankomst in België bij zijn vader. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Ghana geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vader met wie hij in Ghana en sinds zijn aankomst in België samenwoonde. Hij hekelt dat de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van hem, zodat hij in Ghana geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven, aldus verzoeker. Tot slot beroept hij zich op zijn beschermenswaardig privéleven dat hij heeft opgebouwd in België. De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat de aanvraag die verzoeker had ingediend als doel had de gezinshereniging met zijn Belgische vader. Nu niet is aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk ten laste is van zijn vader, toont hij niet aan dat hij zich nog dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers, terwijl uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94), geldt dat niet tussen ouders en meerderjarige kinderen, wier banden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Deze afhankelijkheidsvereiste wordt in wezen weerspiegeld in de vereiste van het ten laste zijn in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft de bescherming van het gezinsleven reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen. Nu niet is aangetoond dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat verzoeker niet ten laste is van zijn vader, moest niet verder worden gemotiveerd over de bescherming van het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, vormt op zich geen dermate graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cfr. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Verzoekers argument dat hij in België samen woont met zijn vader, doet, gelet op het hetgeen reeds is voorafgegaan, geen afbreuk aan de vaststelling dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij op zelfstandige wijze in zijn levensbehoeften kan voorzien in het herkomstland.

Verder blijkt uit niets dat de verwerende partij bij het beoordelen van een aanvraag tot gezinshereniging zich zou moeten buigen over het privéleven van de aanvrager, en moet nog worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit in zich draagt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 22 van de Grondwet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS